

1898 - 1993

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ" – ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ
ГОДИНА ИВ * БРОЈ 8 * ДЕЦЕМБАР 1999 * ПРИМЕРАК 3 ДИНАРА

УЗ ОСМИ БРОЈ

Наш лист не излази често, али излази. Јесмо најмлађа школа у околини, али једина која, ево, за четри године, објави осми број новина. Честитајмо сами себи! Није то ни мало ни лако.

Оставили смо иза себе тешку годину. Туђин нам је, на два и по месеца, без икаквог ваљаног и људског разлога, прекинуо наставу, игру и дејинство. Било је трагедија које се не могу надокнадити ни залечити. Срећом не међу нама, у нашој школи. То што нисмо били у кљуцама 78 дана, надокнадили смо и још ћемо, чешићем дружењем са учбеницима, надокнађавати. Ради нас, наше будућности, али и у инат онима што су нас хтели да оставе без дејинства и знања.

Девојнице и дечаки ОШ "Десанка Максимовић", у граду и у селима, желимо вам још бољи успех, још више игре, још лепше дане! Хвала на сарадњи у овом броју новина, а спремити се и за следећи број који ће, лепши и бољатији, изаћи за крај школске године.

РЕДАКЦИЈА

У новој школској много учења, али и игре

ЕВО, ОВАКО СТВАРИ СТОЈЕ

• **Нова школска отпочела са 883 ученика у граду и селима, од којих је највише трећака и осмака, а најмање другака и шестака**

Нова школска је већ увелико одмакла, а ми смо са новинама мало сачekali да бисмо се пребројали, пресабрали са чиме почињемо и колико се то разликује од прошле школске. И, ево шта смо установили: у ђачким клупама у матичној школи седи 600 ђака, у Враћевшници 160, у Г.Врбави 11, у Д.Врбави 35, у Г.Црнући 12, у Белом Пољу 7, у Сврачковцима 31, у Мајдану 20, у Мутњу 7 – кад саберемо, ОШ "Десанка Максимовић" има 883 ђака, од чега 445 девојчица и 438 дечака. Сви су они у 41 одељењу, бројећи и комбинована одељења по селима. Овоме ваља додати и 23 ученика која су стигла са Космета.

У нашој школи највише је трећака (133) и осмака (130), а даље иде овако: седмака (117), првака (116), петака (105), шестака (98) и другака (82). Ако смо добро избројали, а верујемо да јесмо, нас учи 51 учитељ, наставник и професор.

Ове школске нас је за 21 мање него прошле. А кад смо код прошле школске године, морамо се похвалити: 376 ђака је

завршило разред са одличним и 233 са врло добрим успехом; добрих је било 224, а довољних само 20. Нико није понављао разред. У процентима изражено, највише одличних је било код првака (77%) и другака (68%), а најмање код шестака (20%) и седмака (21%). Тако је било прошле школске године, а ове ће бити боље.

ЈЕСЕН

Стигла јесен, баш овога
трена,
чини ми се -
хладна и ледена.
Жуто лишће снало са
гране
па га ветар
носи на све стране.
Дош'о, данас, поштар
чича - Глиша
па нам
вели: "Децо, неће кишна!"

Мирјана Јовановић VII₃

ИЗ ЖИВОТА СВЕТОГ САВЕ

МЛАДОСТ СВЕТИТЕЉА

Звона православне цркве Немањинског двора звоне у последње време често и дуго. Приближавају се дани порођаја супруге српског владара Стефана Немање, у народу врло поштоване господарице Ане. Немањини упућују свакодневно молитве Господу за здравље и срећу очекиваног детета.

И Господ услиши њихову молбу. 1175. године у Расу, добили су жељно очекиваног сина. Дали су му име Растко. Милан Кашанин објашњава да је најмлађи Стефанов син Растко добио име по лику из животописа Св. Тирила, симпатичном кнезу Растиславу. Сматра се да је та књига имала снажног утицаја на рад и стваралаштво Светог Саве. Друго објашњење полази од народног предања по коме име Растко долази од дрвета храста. Старима су велики хрстови представљали место за окупљање народа и молитве, а када су на стаблу урезивали крст, онда су то била света места. Међутим, његови животописци записаше да је "Растко рођен" по природи и по молитви, од Бога дарован и Богу на-мењен.

Био је здраво дете и веома брзо је напредовао. Родитељи су рано запазили да је Растко надарен, да има изузетну способност запажања и памћења, причања и лепог понашања. Магнетском снагом привлачио је све око себе. Уз помоћ одабраних учитеља почео је да проучава верске књиге. Већ као петнаестогодишњак био је оспособљен за самостално учење и рад. Много времена тада је проводио у молитвама, чи-тању, преписивању и писању.

Још од ране младости, Растко није био посебно одушевљен привилегијама на очевом двору. Није показивао посебно интересовање и одушевљење ни за велике државничке успехе оца Стефана. Он је имао своје посебне погледе на живот и свет. Постао је прави поборник вере. У свом раду је врло често претеривао, тако да ни родитељска прекоривања нису помогла. Са шеснаест година имао је анђeosку лепоту, а по изгледу је био зрео, одрастао човек. У њему су се почеле рађати нове идеје како да даље живи и ради. Донео је чврсту одлуку да напусти очев двор и оде у неки манастир. Зато је користио сваку прилику да од монаха који су долазили на двор сазна што више о манастирима. Тако је чуо и за Свету Гору у којој има много манастира, а живи се тихо и у самоћи. Кренуо је на дуг и тежак пут, и 1191. стигао је пред врата једног светогорског манастира. 1192. године се закалуђерио и добио монашко име Сава.

Свети Сава

Слава блаженства к'о обзор сунца кораком свеца преко света 'ита народа дух. У души грешника к'о симбол славе, симбол поштења. У облику добра и телу човека, срцем лава светом лута, доноси народу благостање. Корача ка небу, ка судбини пута што у очима зла у незнађе води. Слава блаженства к'о обзор сунца с неба ка народу напаћеном.

Бојана Пискулић, VIII2

Свети Сава, икона из Милешева (13. век)

ХИМНА СВЕТОМ САВИ

Ускликнимо с љубављу
Светитељу Сави.
Српске цркве и школе –
Светитељској глави.
Тамо венци, тамо слава,
Где наш српски пастир Сава:
Појте му, Срби,
Песму и утројте!

Благодарна Србија,
Пуна си љубави
Према својем пастиру
Светитељу Сави.
Цело Српство слави славу
Свога оца Светог Саву:
Појте му, Срби,
Песму и утројте!

С неба шаље благослов
Свети отац Сава
Са свих страна сви Срби
С мора и Дунава.
К небу главе подигните,
Саву тамо угледајте:
Саву српску Славу
Пред престолом
Творца.

Карина Бартошић VI: "Инсекти у трави" (деталј)

Драга Десанка, хвала!

Цео живот провела си с нама,
ми смо расли са твојим песмама,
шешир на глави и твој поглед благ
још до данас деци остао је драг.

За наше несташлуке нађеш оправдање,
са децом си проводила небројене дане,
ти си била наша друга мати
и ми ћемо тебе песмом опевати.

Моја школа носи твоје име,
име што се дигло у висине,
обећање дају наша срца мала:
ми ћемо наставити тамо где си стала.

Нека ова песма буде теби хвала
за све што си нама, деци, дала,
твоје дело, као непресушна река,
води нас ка циљу – стрпљиво чека.

Марина Радовић VIЗ

Десанки учи стогодишњице рођења

Лаку ноћ, моја драга песникињо! Нек ти је лака земља твоје родне Бранковине. Препешачила си двадесети век и утонула у сан. Отишла си једног зимског дана, када је небо било плаво, а сузе као кишне капи падале на тле.

Да, велика краљице речи и стихова, 11. фебруара 1993. године свенуо је светли цвет твога живота. Али грејаће нас вечита топлина твога срца и твојих песама. Ти ћеш бити наша водила кроз живот, звезда која се никада неће угасити. Твоје "Стрепња", "Опомена", "Бура" спајаће нас као Андрићеви мостови.

Око твога кипа у Ваљеву брујаће дечија радост. Научила си нас да ценимо прошлост и идемо гордо у будућност.

Вечито ће долазити птице, нове младости и смењиваће се генерације, међутим, никада се неће поновити исти у небу лет, нити ће се вратити твоје детињство, љубав и живот. Али стизаће нове младости и девојке ће вечито читати твоју "Стрепњу", "Опомену", "Чезњу"...

Десанкин животопис

Десанка Максимовић је рођена 16. маја 1898. године у Рабровици код Ваљева. Основну школу учила је у Бранковини, гимназију у Ваљеву, а студирала је у Београду. После дипломирања на Филозофском факултету, 1923. година, на групи књижевност, општа историја и историја уметности, радила је као наставник у Обреновцу и Београду. Њене прве песме "Једна смрт" и "Питање" објављене су, 1920. године, у часопису "Мисао". Прва збирка песама, под насловом "Песме", објављена је 1924. године. Ова збирка најавила је изузетног лиричара српског песничког неба. Године 1927. објављена је књига песама за децу "Врт детињства", а "Зелени витез" 1930. Нижу се књижевна остварења песникиње: "Лудило срца", "Гозба на ливади", "Нове песме", "Распеване приче", "Дечја соба".

Када је почео рат, 1941. године, окупаторске власти су је пензионисале. Исте године Десанка је написала прву верзију поеме о стрељању крагујевачких ђака. У току 1943. објављене су јој три књиге: "Паукова љуљашка", "Шарена торбица" и "Срце лутке спаваљке".

По завршетку рата, наставља свој педагошки рад и пише нове књиге: "Песник и завичај", "Златни лептир", "Река помоћница", "Отацбина у првомајској поворци", "Отацбино, ту сам".

Пензионисана је као професор Прве женске гимназије у Београду, 1953. године. Њен први роман "Отворен прозор" и бајке "Ако је веровати мојој баки" излазе 1954. године. За књигу "Мирис земље" (1955) добила је Змајеву награду 1959. године. Роман "Бунтовни разред" објављен је 1960. године. Године 1964. објављује нову збирку песама "Трајим помиловање", за коју је добила Седмојулску награду. Књигу песама "Немам више времена" објавила је 1973. године.

Десанка Максимовић је добила бројне награде. На свечаној прослави 100-годишњице Српске књижевне задруге, 1992. године, патријарх Павле уручио јој је Орден Светог Саве.

Велико песничко срце Десанке Максимовић престало је да куца 11. фебруара 1993. године. Умрла је у своме дому. Сахрањена је у Бранковини, у порти цркве, у сеновитом хладу столетних липа.

Фебруар у граду

Зима је. Природа се преобукла у бело рухо. Небо се обрушило над градом и сеје снег свуда око нас. Деца се напољу у ватреном окршају обрачунавају са белим снежним пахуљама.

Свуда су отисци стопала, замрзли потоци над којима су се надвиле крошње покривене слојем снега. Станице су пуне промрзле деце која чекају закаснили аутобус. Ситне пахуљице се преплићу у ваздуху и ткају тепих, који ветар разноси по пољу.

Шуме су добиле разне лепезе, а прозори беле кристалне завесе. Птичице гладно скакућу по терасама и надају се мрвицама хлеба.

На трен погледам у бели снежни покривач који понекад засјаји као рој звезда у белој ноћи.

ЛЕПТИР

Посматрам лептира, са
туфном жутом,
како лети неким својим
замишљеним путем.

Са цвета на цвет замишљено
лети,
сваку кап живота мог'о би
узети.

Лептирићу, ти си украс
целом свету,
теби сви завиде на
слободном лету.

Свака твоја шара, изузетно
је лепа,
сваки цветић отворених
латица те чека.

Марина Радовић VI₃

VIII₂ са разредницом Љубицом Радуловић и директором М. Мијанловићем

ЗАВИЧАЈ

Јесен је стигла рана
без завичаја родног мога,
душа ме боли, душа ми јеца.
Где сам се некада играо,
сада се играју нека друга деца.

Другови моји више вас нема,
мисли су моје стално са вама
кад идем у школу и кад сам сам.
Али се надам да ће свему доћи крај,
и да ћу се, једнога дана,
вратити у свој завичај.

Жељко Тошић IV₃

ЈА САМ ТО ДОЖИВЕЛА

Сустрет са Марином Перазић

Стигли смо у Будву. Призор је био диван. Улична светла обасјавала су цео град. Отишла сам са ујком у посластичарницу да се мало освежим. Наручили смо сок и почели полако да га пијуцкамо. Изненада, за суседним столом, приметила сам познату певачицу Марину Перазић и чланове групе "Дивљи кестен". Од силног узбуђења скочила сам са столице и просула сок.

Флеку сам лако одстранила, а мој ујко, који је од раније познавао Марину, био је толико добар да ме је упознао и сликао са њом. Била сам јако срећна а, морам признати, помало поносна.

Овај доживљај био је веома важан за мене, јер бити у близини славних личности било је јако пријатно.

Дани су брзо пролазили, Марину Перазић и чланове групе "Дивљи кестен" више нисам видела, а овај доживљај памтићу по изузетном пријатељству и дивном познанству.

Јелена Илић VI₃

СТРАНИЦА ИЗ ДНЕВНИКА (27.04.1999.)

За време бомбардовања

Данас су гађани Београд, Приштина, Призрен и многи други градови. Слушам звук авиона и дрхтим док мама покушава да ме насмеје. Нека језа ми цело тело обузела. Моје тетке све су на Косову. Једна у Липљану, једна у Призрену, а једна у Урошевцу. Звук сирене је већ на снази од 12 сати.

Највише ми је жао деце. Мој град до сада, хвала Богу, није гађан, видећемо даље.

Ово што нам се десило, записаћемо у Божију књигу и златним словима написати: НЕ ПОНОВИЛО СЕ.

Мирјана Јовановић VII₃

У помоћ, јуре ме!

Не знам зашто се све ово баш мени дешава, да ли је то судбина или нешто друго, али скоро све девојчице из одмаралишта Црвеног крста Србије ме јуре.

Када сам стигао у одмаралиште, нисам био толико популаран. А онда, после само дан-два, све се преокренуло: девојчице из Краљева, Александровца, Чачка, Варварина, Крушевца и осталих градова и градића почеле су да ме јуре! У почетку ми је било врло тешко (нисам могао да им умакнем), али сада је већ много боље (стекао сам кондицију). Све су врло лепе, а самим тим и мени врло лепо у њиховом друштву. Са њима проводим већи део свог слободног времена. Али, увече, када почне диско вече, све оне хоће да играју баш са мном, па ја морам да трчим с краја на крај Дечијег трга. Ипак, од свих девојчица које ме јуре, само ми се једна врло свиђа. Рећи ћу вам само да је из Краљева.

И још једна упадица – није баш практично бити најтраженији момак у Баошићу зато што мештани, изгледа, не воле конкуренцију. Зато ЈА, као најпопуларнији момак, овде могу да кажем да ме већ боле леђа од ове популарности.

Драгослав Шекуларац VI₁

Пећ

Једна једина реч -
мој родни град је Пећ.
У њему све је бајно
к'о што је и сунце сјајно.
Нека се нико не нећка -
ту је Патријаршија Пећка.
Она ми даје наду
да живим у моме граду.
Не даје само мени,
него даје и вама.
Останимо да живимо овде,
да не бих остала сама.

Александра Тошић V₁

Марина Шундић VII₃: "Витраж"

Десанки

Твој лик у срцу мом
увек ће бити,
и никада се слика та
неће уништити.
Лик драге баке
увек је пред нама,
где год да се појави,
ту нестаје тама.
Оживела си свој
очекивани сан -
са твојим лепим песмама
почињемо дан.
Нежнијег створења
од тебе нема,
за децу си писала
рукама обема.

Станко Илинчић VI₃

НАША КУЛТУРА - ДАНАС

• **Култура није само оно што читамо, што пишемо, што сликамо, што зидамо – култура је и поглед, и осмех, и понашање, и говор**

Људска потреба за одвајањем од чопора је непресушна, а као једини начин за преживљавање у времену овом и оваквом, остаје човеку - култура. Живимо у времену када су се људске и моралне вредности изгубиле, када су на површину избили многи са дна. Кад се потреба за лепотом изгубила, нестала. Тужна је, али и истинита, мисао да је дошло време када су паметни заћутали, а фукаре и шљам проговорили. Око нас је превладао кич. Заборавили смо да идемо на концерте, позоришне представе, изложбе, да прочитамо нову књигу. Живимо у времену када смо због сколошке кризе окренути сами себи, када нам је једини прозор телевизија. Не волим телевизију, мислим да нас учи површном ставу, извештачености. Телевизија никада неће успети да замени књигу, она је изгледа канал за све наше глупости. Сматрам да су многи људи у њој открили избављење за свој малограђански дух. Телевизија је, у односу на уметност писане речи, исто што и у односу на ручак и она ме чини тако лепо празном.

Надам се да ће доћи боља времена, да ћемо поново чекати у редовима да бисмо одгледали добар филм, да ћемо поново волети и ценити књигу, да се нећемо губити по странпутицама, а мислити да смо на правом путу.

У мени постоји и гори потреба за лепотом и верујем да је потребно да је запамтимо и пронесемо кроз живот.

Моја је врлина у томе што сам и дан данас знала да се дивим другима – никад себи, и да ценим лепоту већ створених и потврђених дела која су грејала душу многим људима.

Невена Урошевић VII₃

Књига друг и сапутник

• **Живот је исувише кратак да бисмо га провели скрштених руку; од колевке до старости живот нуди искушења и авантуре**

Време пролази, односи последње дане детињства, нуди нам младост и живот. С годинама постајем зрелија, у мени се рађа неко друго "ја", али једним делом ипак остајем стара, простодушна клинка, увек насмејана, Бојана чије срце куца за маму, тату, брата и другарице.

Живот ме веже за дане кад сам трчала по соби држећи маму за сукњу, веже ме за прве прочитане бајке, за школске лектире, за детињство које ишчезава...

Сећам се, увек сам се питала како је лепотица могла да спава сто година, зашто се судбина поиграла са Пепељугом и зашто се принчеви нису раније појављивали? Што старија све су ми више недостајала "Три прасета", али сам ипак себе пронашла у сузама проливеним због "Тањине младости", проливеним над судбином "Џејн Ејр" – девојке у којој се огледао читав мој свет. С пријатељицом сам стизала до брда на ком сам гледала прелепе коње, ронила дубоко под морем и плакала с "Дамом с камелијама"...

Књига... С њом сам седела на обали реке Пједро и плакала, маштала да једног дана постанем поносна "Гимназијалка", покушавала да схватим родитеље и често желела да узвикнем: "Тата, ти си луд!", јер не жели да схвати да "кад растеш боли", и шта значи бити "Матурант".

Старим, схватам да ми књиге много

Александар Мирковић VIII: "Витраж" (детал)

значе, да су моје детињство, осмех, суза, опсесија и прави пријатељи.

Живот често није пријатељ, али ми је ипак дозволио да упознам снове, да схватим реч сиромаша и дело богатог, упознам људе, препознам добро у злу, да волим и будем вољена, да дишем, растем и живим, да схватим књигу као разоноду, а не као обавезу.

И кад ме последње искушење обори,

кад живот угуши и последњу наду, моје "Немирно срце" куцаће за драга ми бића, откуцаваће бајку једног живота, једне "Успаване лепотице" која нуди своју последњу снагу да дочека принца који значи живот, пријатељ, путовање, знање – значи књига.

Бојана Пискулић VIII₂

Смрт мајке Југовића

Песме Косовског циклуса су настале вероватно одмах након Косовског боја, где су се сукобиле две војске: српска војска, којом је командовао кнез Лазар, са турском под заповедништвом султана Мурата. Песме овог циклуса су стиховне приче о косовским јунацима у којима се велича храброст, племенитост и честитост наших јунака, осећање трагичног и потребе за одрицањем.

С великом осећајношћу су народни певачи описали пустош после боја и несрећу жена, девојака остављених да самују и тугују. Најлепша песма која говори о трагедији мајке и жене је "Смрт мајке Југовића".

Понос и родољубивост су одлике мајке Југовића. Домовини дарује девет синова, девет ратника које шаље у одбрану домовине заједно са десетим, Југ Богданом, мужем.

У неравноправној борби свих девет синова су јој изгубили животе у одбрани домовине.

Сазнавши за страшан исход косовске битке, поносита мајка скупља храброст, снагу и стојички креће за Косово поље, да пронађе своје синове. Међу великим бројем погинулих ратника, младих људи, мајка проналази и своје синове и старог Југ Богдана.

Висока, витка, светлих очију из којих извире топлина, нежност, обучена у црну одећу, расплетене косе, поносито стоји поред својих синова који су храбро изгубили своје младе животе.

Заједно са девет коња, девет соколова и девет љутих лавова, враћа се кући. Кад су је снахе угледале срце им је препукло, а лице им је умивено сузама.

Повратак кући са тугом су доживели Југовића верни пратиоци: "коњи, љути лавови и соколови", док је мајка поносно и "окамењено" подносила смрт својих синова.

Ни врисак Дамјановог Зеленка, ни његова туга за господарем нису измамиле сузу из поноситог мајчиног ока.

Када су јој лешинари, два врана гаврана, донели руку Дамјанову и бацили у крило, срце мајке је препукло од туге и жалости за младошћу својих синова.

И поред жеље и воље за животом, постоји нешто јаче у човековом телу, нешто што управља и одређује границу издржљивости, бол што слама и уништава срце и живот.

Петар Манојловић VI₂

Волела сам га

Волела сам га
и још га волим.
Тај мали, плави чуперак
ушао је у мене и рекао
мом срцу да не вене.

Те очи плаве, попут мора,
којима плови најлепша барка,
гледале су ме без престанка.

Волела сам га...
а и он је волео мене.

Нина Глишовић, VII3

Девојка својих осећања

Била је само једна више
клинка у твоје сну
коју си волео, бранио, чувао,
а она није знала то.

Био си увек ту, да је слушаш
и да разумеш,
а она није смела, није знала
да покаже колико воли те.

Био си једини у њеном срцу,
она није знала то.
Када је сазнала, када је схватила,
тад било је готово.

Прошле су дуге године две,
да те заборави није могла, не.
Када се пробудила једног јутра,
осетила је да више не воли те.

Марија Никачевић VIII2

VIII₁ разред са разредницом Слободанком Вулећић

АХ, ТА МАЛА

Ах, та мала, неваљала! Знам, знам ко је. Виђам је често у граду. Изгледа да воли библиотеку. Погледам је понекад изблиза, а она сва важна; плава коса лепрша јој на ветру. Лепа, висока, па још воли два црна ока. Изгледа да је добар ђак. Труди се.

Мало је тврдоглава?

Чини ти се. Само да је видиш. Права је домаћица. Какви су тек њени колачи! Прсте да полижеш.

Стварно!

Па, зар ниси знао? Кажу: "Та ти је као маторка у обављању свих кућних послова". Тако треба, учити дете док је мање. Школа јој не представља баш неки проблем, али може она боље.

Ама, стани мало човече! Да ли је њој разредни ... Чекај само док га видим. А зашто?

Ништа, ништа, да му ја кажем.

Јој, што је врућина. Гледај, гледај! Ено је! Јакна јој је љубичаста. Иде са оном малом... Како се зваше?

Јована.

Е, јест Јована.

Пошле су сигурно у град.

Можда.

Да вам право кажем, та мала Снешка је писац овог текста.

Снежана Јелић, VIII

Један Пеђа

Коврцава коса смеђа,
очи плаве боје,
мене воли један Пеђа -
права љубав то је.

Наша љубав к'о пролеће,
као звезда сјајна,
као поток што жубори -
то је наша тајна.

Не подносим незналице,
срцбу своју тешко кријем:
Мирјана му стално шапће,
морам опет да је бијем.

Све ћу дати ја за Пеђу
кад учврсти нашу везу,
само имам једну рану -
стално гледа у Мирјану.

Катарина Вуловић VIII3

Долазак зиме

Ево нама зиме
преко стрмог брега
а, уз радост дечју,
ево нам и снега.

Падају нам падају
пахуљице беле,
спремају се санке -
деца се веселе.

Ујутру смо рано
сви на нашем брегу,
пробаћемо санке
на првоме снегу.

Снешка ћемо ставити
на врх овог брега,
да улепша радост
нашег првог снега.

Марина Марковић VI,
Враћевшница

Зима

Стиже зима,
снега пуно има.
Пахуље су снежне, беле,
своје беле хаљине
обукле су јеле.
Журе деца на све стране,
лете грудве раздрагане.
Снешко Белић са планине пазе,
деца се грудвају на белој стази.
Свој деци су ручице
хладне мале,
са оштром и хладном
зимом нема шале.

Снежана Павићевић VII2

ЗИМСКА СЛИКА ГРАДА

Стојим на улици замишљена и посматрам зимске чаролије док ме рој напада и полако, али сигурно прави од мене Снешка Белића. Другу децу упорно покушавају да заплешу и оклизу да би им се смејала.

Највише волим тај део зиме кад све обуче беле, промрзле хаљине, тада ме мој град подсећа на снежни бели врх Олимпа где живе богови, а куће ме подсећају на дворце зачаране вечном лепотом. Ледена уметничка дела, која је ноћу сликала сликарка Зима, дају лепшу декорацију кућама. Са њихових кровова пружају се мале, кратке, провидне решеткице са врхом на крају. Њихови димњаци подсећају ме на ноље са топлим чајем.

И док дим полако одлази ка небу, моје мисли и очи одлазе са њим и заустављају се код непропустљивог белог облака за људски вид.

Нигде са улице не смем да скренем, јер се ти мали, бели чичкови каче за моје панталоне, а након извесног времена се истопе као коцка шећера.

Кестен својим тужним, промрзлим, сагнутим гранама као да ми се жали и с презиром гледа белину око себе. Јела поред њега је обукла бело крзно, усправно стојећи и шенурећи се говорила: "Ово је моје најлепше годишње доба, јер сам лепа и поред тога што су са мене скинули новогодишње украсе". Док су је обасјавали ледени сунчеви зраци, снежна прашина са ветром повила ју је.

После толико дивљења, зима је постала неподношљива, па сам се морала вратити у мој слатки топли дом.

Улазим у кућу са речима: "Од срца те поздрављам, родно моје место".
Данијела Ракић VII

Деда Мраз на новогодишњем
маскембалу у нашој школи

Зима

Зима стиже, све је ближе,
кровови ће да обеле,
деца да се веселе.

Пахуљице беле падаће на нас,
на санкама "додаваћемо гас",
јурићемо што брже можемо.
На брду биће среће,
нико нас зауставити неће.

Санкаћемо се, грудвати
и снегу радовати.
Правићемо Снешка и
"царске дворе".

Бићемо тужни кад зима прође,
али и весели кад пролеће дође!

Ивана Јелић VI

Признање за неговање слободарских традиција на тему Солунског фронта (новчана награда), 8. октобра 1998. године, додељена је ученику VIII разреда, а професору Слободанки Вулећић Медаља за допринос неговања традиције ослободилачких ратова Србије до 1918. године.

+

Јесењи школски крос одржан 8. октобра 1998. године, на стадиону ФК "Таково". Најбоља пионирка, V и VI разреда, била је Нада Недељковић (V2). У категорији VII и VIII разреда, прва је кроз циљ прошла Ирена Крушковић (VII2), док се у конкуренцији пионира истог узраста, на победничко постоље попео Владимир Симеуновић (VIII2).

+

Девог октобра 1998. године, и наша школа је учествовала на општинском кросу "Трка за срећније детињство". Учесници су били ученици који су се добро пласирали у свим категоријама на школском такмичењу. За ово уче-шће заслужни су наставници физичког васпитања, као и Невенка Ковачевић, учитељица.

+

Екскурзија школе је одржана у октобру 1998. године, за VII разреде (Нови Сад - Врбас - Палић) и за VII разред (Гамзиград - Зајечар - Неготин - Бердап) у трајању од два дана.

+

Школска приредба одржана је 30. децембра 1998. године, поводом завршетка године и великих државних празника. Учесници су били: соло певачи Бојана Пискулић VIII2, Александра Булајић VIII2, Марина Радовић VI3, драмско-рецитаторска секција (професор Емина Ђурић), хор (наставник музичке културе Радиша Јовановић), полазници плесне школе "Луна" (Милош Зарић VIII1, Александра Булајић VIII2, Младен Глишовић VIII1, Ивана Петровић VIII2), групе млађих разреда (Сања Антонијевић, Душица Грујић, учитељице).

+

Школска приредба, 27. јануара 1999. године, приређена је поводом Дана Светог Саве. За ово су похвале заслужили: наставник музичке културе Радиша Јовановић, учитељице Сања Антонијевић и Душица Грујић, као и сви учесници програма.

+

Од 6. марта 1999. године, одржана су школска и општинска такмичења из

Јована Миловановић, ђак генерације географије (I место на општинском освојила Јована Миловановић VIII1, II Невена Буха VII3, III место Милица Савић VIII3 и Невена Нешковић VII2); биологије (III место Милош Зарић VIII1, Александар Марковић VIII1, Марина Пешић VIII2, Вања Петровић VIII1), а из Враћевшнице - II место Бојан Мијатовић VII. Из математике, на општинском такмичењу I награду освојио је ученик млађих разреда наше школе Бојан Јеремић IV разред, а у вишим разредима II место на школском освојио Миленко Јефтић VIII1, а на

Бојан Мијатовић, вуковац из Враћевшнице општинском Никола Луковић VII2.

+

Такмичење је, 27. фебруара 1999. године, одржано и из српског језика: II место Северина Филиповић IV2, III место су делили Милица Савић VIII3, Маријана Стефановић VI, Милош Бркушанин V2. Из физике II место Вања Петровић

и III место Иван Глишовић VII.

+

А 20. марта 1999. године, одржано је такмичење из историје (Биљана Спалевић VIII1, Неда Цветковић VIII1 - III место, а из Враћевшнице Бојан Мијатовић, Александар Вујовић VII разред).

+

Матури у нашој школи присуствовали су наставници из II ОШ, као и њихови ученици VIII разреда. За ђака генерације наше школе проглашена је Јована Миловановић VIII1, која је све ове године била "вуковац".

ТРИ ДОБРЕ ВЕСТИ

26.10.1998. године, у ОШ "Десанка Максимовић", отворена је зубна амбуланта коју ученици могу посећивати сваког радног дана, од 7.30 до 13.30.

15.09.1998. године, у ОШ "Десанка Максимовић", основана је млађа екипа КК "Таково". Младе кошаркаше тренира Дејан Прокић.

18.11.1998. године, у ОШ "Десанка Максимовић" основан је пионирски атлетичарски клуб "Таково".

Ивана Лошић VII3

НА БАЗЕНУ "ТИПОПЛАСИКЕ"

Ученици старијих разреда наше школе имали су прилику да, заједно са наставницом физичког васпитања Љубицом Радуловић, посете базен предузећа "Типопласика". 12. новембра 1999. ишли су ученици V и VI разреда. Време је лепо текло, а ученици су дознали нешто више о правилима пливања.

Марина Радовић VI3

НОВА ГОДИНА

Нова година стиже у белом капуту, радост и срећу носи у левом скуту. Сви су сада срећни, чак и миш у рупи, јер ће на његова врата Нова година да ступи. Када буде стигла, биће радостан свак: на грани сваки врабац, у школи сваки ђак.

Невена Павловић V

Дани су се претворили у ноћи, а ноћима никад краја. Не знам да ли је теже мени или костурима који се вуку испред и иза мене. Падају, устају, јече, палчу, падају опет, остају да леже на мокрој, туђој, негостољубовој земљи.

Колико јуче смо били заједно, радујући се животу, шалећи се, удишући мирис пролећа и лепих девојака. Сада нема ничега више до бескрајног мучења. Гребем по дну цепова тражећи заосталу мрвицу хлеба, готово се радујем кад угине неки коњ - ето појешћемо нешто. Само ни то није вечно. А непријатељи су нам негде за петама. Разбашкарили су се по нашим градовима, селима, кућама и двориштима. Боже, зашто смо морали оставити све то и кренути на овај ужасни пут, у смрт. Боље би било и да смо остали и изгинули у борби, јер та би смрт била тренутна, а не ово продужено умирање.

Тамо, кажу, куда идемо, тамо

Да, било је то у некој далекој земљи. Негде где је цветао лимун жут и где је српској војсци једини био пут. Све се претворило у ватру, бомбу и крв, осећао се мирис огњишта, паљевина.

Куцнуо је судбоносни час, када командири исукаше своје сабље с узвиком: "За, мном јунаци..!" Сви добровољци полетеше ношени крилима ветра. Бејаху то сељаци, скоро сви; то су Срби, тврди на муци, трезвени, скромни, несаломљиви; то су људи слободе, горди на своју веру и господари својих огњишта, сви су се они претворили у једно срце, једну душу, једну чежњу: што пре у поробљену српску отаџбину.

А отаџбина? Знао је сваки српски војник: то није комад убоге и голе земље, то су његове

Тамо, далеко, где цвета ЛИМУН ЖУТ...

(Трећа награда на конкурс у општинске подружнице Удружења бораца ослободилачких ратова 1912-1918)

иза ових пустих гудура, тамо далеко од ових утвара које нас следе, тамо нас чека топлота сунца и плаветнило мора, одмор и довољно хране и опојан мирис процвалог лимуна. Само, да ли је то тако, да нас не теше лажима? Да то није само варка која се рађа у нашим ужареним главама, негде иза упалих очију, као једина храна, циљ и нада који нас мо-гу спасити и одвести у жељени мир.

Боже, шта ми ради мајка? Остаде сама у кући. Неће јој, ваљда, наудити. Не брине за

мене мајко! Добро сам ја. Брзо ћемо стићи тамо где нема овог бескрајног мучења, бола и глади. А, онда, мајко, кад се мало опораве моје рањаве ноге, кад се од-мори моје измождено тело, онда ћу се мајко, заједно са мојих 1300 другова, вратити и страховитом снагом осветити све наше и ваше муке, мајко! Тешко је ово, али има и горих ствари, мајко. Тамо далеко ћемо се ми опоравити. У плаветном мору ја ћу, мајко, видети твоје очи, у златном сунцу одсјај твоје косе, а у ми-рису лимуна твој мирис, мајко. Платиће они, мајко, за све. Веруј ми... Шта се то чује? Каква је то тиха песма, која допире до мене? Музика је блага, увлачи ми се у душу. Како могу да певају? Гле, и ја им се придружујем...

"Тамо, далеко, где цвета лимун жут,

Тамо је српској војсци једини био пут..."

Вања Петровић VIII

Тамо, далеко, где цвета ЛИМУН ЖУТ...

(Рад учествовао на истом конкурс у као и претходни)

житородне њиве, зелене ливаде, то су виногради које су очеви и дедови засадили, а руке њихове неговале.

На леденим стазама, шибани ветровима, провлачећи се између заседа и потера, грејала их је нада да ће се вратити на своје огњиште; да је то једино право и једина правда. Малаксао, сломљен болом за мртвим оцем, братом, суседом и пријатељем,

није губио наду: свет ће се усталасати, не-пријатељ ће поново задрхтати...

У смрт тада одоше и чете ђака, и би доста јецјаја на очевом гробу, као и ожиљака на души. Одјекивало је у бесаним ноћима: спасавај ме, наредниче, или сагни се, Милане! Солунски јунаци, слава припада вама.

А када су умукли топови, када је војна завршена, сељак се вратио њиви, учитељ ђацима, војник касарни, свештеник цркви, сви са понеком раном на телу или у души, али свесни сазнања да су извршили своју људску и војничку дужност.

"...Падали од зрна, од глади и жеђи / распињани на крст, на Голготе вису, / али чврсту веру у победу крајњу / никад ни за часак изгубили нису".

ЛИТЕРАРЦИ ИЗ ОШ "РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ" ИЗ БРАТМИЛОВЦА КОД ЛЕСКОВЦА

Зелене ОЧИ

Ноћас размишљам
о зеленим очима
која ми не дају
мира ноћима.

Чим сам их видела
одмах сам знала
да бих само њима
љубав своју дала.

Ја их гледам
и оне сијају,
топлину и љубав
оне мени дају.

Када их погледам
ја уздрхтим сва -
ех, како волим
та ока два.

Јованка Ђурић VIIIЗ

ПетАО и бојице

Нацртао Миша петла, али га је заборавио
обојити. Пошао петАО у шетњу.

- Зашто идеш тако ненашаран? - зачудио се
пас.

Погледао петАО у воду и видео да је пас рекао истину.

- Немој се жалостити - рече му пас. - Иди бојицама и оне ће ти
помоћи.

Дошао петАО бојицама и моли их.

- Бојице, бојице, помозите ми!

- Добро - рече црвена бојица и обоји му крестицу. Плава му обоји
перца на репу, целена крилашца, а жута груди.

- Тек си сад прави петАО! - рече пас.

Александра Миловановић VЗ

Поглед са мог прозора

Сада ћу описати поглед са
мог прозора у позну јесен.

После дугог и лепог сна, про-
будила сам се у мрачној, топлој
соби. Мислила сам да треба још

да спавам, али сам ипак била
радознала шта се дешава напољу.
Приближавајући се замагљеном
прозору, све сам јаче чула лупање
олука од силног ударања јаке
кише. Напољу је било мрачно и
тмурно. Није било малих, шаре-
них птичица које су ме, преко
лета, будиле својом лепом,
заносном и веселом песмом, а ја
њих хранила мрвицама хлеба. И
нема лепог, шареног цвећа које ме
је својим опојним мирисом
радовало. Хладан и љут ветар је
дувао и са голог дрвећа носио
жуте листове кроз двориште.
Блатњавим улицама је ретко ко
пролазио, а и онај који би
прошао, био би умо-ган топлом
одећом и сав згурен. Жута,
млитава трава је умрзла. На небу
се виде само тмурни о-блаци.
После су беле, снежне па-хиљице
почеле да падају и обра-довале
ме. Али моја срећа је кратко
трајала, јер је снег убрзо престао,
а и онај који је пао, истопио се.

Замишљено посматрајући кроз
прозор, сетила сам се да је време
за доручак а, за који тренутак,
треба да кренем у школу.

Јована Јовановић VЗ

Осам векова Хиландара

Србија - земља културе, пуна
знаменитости. Највеће богатство
српског народа су прелепи
манастири којих у нашој земљи има
много. Један од најлепших српских
манастира је Хиландар. Налази се
на Светој гори у Грчкој. Основали
су га монаси, Симеон (Стефан
Немања) и његов син Сава, пре
тачно осам векова. Хиландар тамо
стоји к'о украс прелепог предела.
Тамо је природа нетакнута и мирна
у својој лепоти. Тамо је плаво,
пенушаво море, прозирно и бистро
као стакло. Дрвеће је одевено у
раскошне зелене хаљине, а сунце
сија сјајније него на било ком месту
на земаљској кугли. Унутрашњост
Хиландара је богато украшена
фрескама. Хиландар сада слави 800
година постијања. Али он ће
славити још толико, јер је дело
српске духовне културе.

Милица Зарић VЗ

Манастир Хиландар на Атосу
кога су подигли Стеван Немања
и његов најмлађи син Растко
Немањић

Тоде Николетић

Тоде Николетић је рођен лета господњег 59. у каменој кући на меканој сламарици, из велике љубави тате Крстана и маме Саве. Део детињства је провео у Убавић Брду код Мркоњић Града, где би волео да је сада.

Несташлуком се бавио до осмог разреда, одакле је позајмио радост, смех и милион креда... Па све то опевао у књигама за децу: **НЕЋУ ДА ПОРАСТЕМ (ПЕСМЕ), ВЕЛИКА ПОРОДИЦА (ПЕСМЕ), КРАЉЕВСКИ ФЕСТИВАЛ (ПОЗОРИШНИ КОМАДИ), ОДЕ НИКОЛЕТИЋ ТОДЕ (ПЕСМЕ), СЛАТКИ НЕМИР (ПЕСМЕ).**

До сада је написао 23 позоришна комада са којима у Србији влада. А где је сада? Ено га са децом у Црвенки, смишља неку нову књигу, да им са лица скине бригу. У шећерани ради и слатко се слади.

КАКО СЕ ВОЛЕ ПУЖ И ПУЖИЦА

Пуж и пужица се воле голи кад пирне први поветарац, пужица пужу каже изволи, изађи из куће ако си мушкарац.

Пуж и пужица када се сретну одлично знају шта ће, пужица скине хаљину цветну, пуж свуче слинаве гаће.

Онда се ваљају по росној трави, играју игру враголасту, плету огрлицу од љубави све док им рогови не нарасту.

У игри забораве на своје куће и где ће их после пронаћи, па лутају, траже кроз беспуће, заљубљени пужеви голаћи.

КАКО СЕ ВОЛЕ ДВА ЦВЕТА

Кад се два цвета пожелеле, они то раде преко пчеле.

Пчела поруке преноси цветне, жудњу и уздахе истоветне.

Чим сунце сине попут медаље, цвет цвету с пчелом пољупце шаље.

Од памтивека марљива пчела преноси пољупце од тела до тела.

Па због пољубаца понајвише, цела планета од нектра мирише.

КАКО СЕ ГЛИСТЕ ВОЛЕ

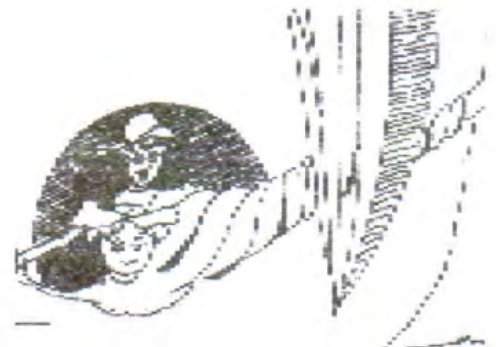
Глисте немају три чисте док емоције исказују, оне најчешће на сред писте своју љубав размазују.

Зна се да глисте нису грубе, па како се онда љубе?

Глисте се љубе једноставно за трен се голе заплету, њима је све на свету равно кад праве љубавну шпагету.

Па како се онда глисте воле ако су тако бестидно голе?

Глисте се воле до коже голе, глисте су бесрамне у поверењу,

Илустрације Моша Одаловића

оне се следе попут смоле, а затим глистински стењу.

Па како онда те просте сиће добијају глистиће?

Једноставно за пола сата, у царству блата, у хладу борића, измили као из аутомата сто хиљада глистића.

КАКО СЕ JEЖЕВИ ВОЛЕ

Jeжевима је најтеже кад љубав воде јер кад се најече онда их боде.

Они се грозје због сваке позе, њима не прија због емоција.

Па цео дан и цело вече,

од бола цвиле, од бола јече.

Зато их молимо да се утишају, или нека се ОШИШАЈУ.

ВАШИ ПРЕДЛОЗИ – ЗАЈЕДНИЧКА РЕШЕЊА

У ОШ "Десанка Максимовић" има сандуче (као поштанско) на којем пише: ВАШИ ПРЕДЛОЗИ – ЗАЈЕДНИЧКА РЕШЕЊА. Баци у сандуче убацују питања, предлоге, захтеве, своје љутње и радовања. Шта је од тога прихваћено и решено, још не знамо, али шта је било на ђачким педуљницама, е то знамо и објављујемо.

Постоји једна жеља која је предложена наставнику музичког: да се одржи школска журка, али још није остварена. Ми вас молимо, уколико можете, да нам испуните ову жељу, јер већ дуже време, због ратних услова, нисмо могли да се састанемо сви заједно и наставимо дружење у игри и песми.

Марина Радовић VII3

Ученици наше школе жељно очекују музичку забаву у сали наше школе, која прошле школске године није одржана због ратних дејстава на СР Југославију.

Шифра "Ми још чекамо"

Нека сви наставници прочитају књиге "Мала Тото" Тецуко Курајанаги и "Хајдук у Београду" Градимира Стојковића.

Волела бих да се направе помоћна одељења за међусмену.

Да школа отвори компјутерску секцију.

Да се праве квизови и такмичења.

Да идемо са школом у биоскоп и позориште.

Да се пушта музика на одмору

Турнир у фудбалу само за нашу школу.

Шифра "Дечја права"

Лапсуси (VII3)

Црна металургија прерађује порцулан (Ђорђе Стојановић - географија).

Хиландар улази у састав Србије за време владавине Карла Првовенчаног (Ненад Крстић - историја).

Ивана Ломић VII3

Лапсуси (VIII2)

Пустиње најчешће настају око северног полупречника (Радисав Видојевић - географија).

У прашумама расту камиле

Они треба да дају решења на предлоге из сандучета - наставнички колектив

МУДРОСТИ

Ако је опроштено, није заборављено.

Лако је мислити, тешко је радити, радити како се мисли најтеже је на свету.

Ко два зеца гони, ни једног не ухвати.

Ако ти је непријатељ као мрав, чувај га се као лава.

Важније је проучавати људе него књиге.

Брзина никад није добра, сем кад се лови мува.

Треба читати много, а не читати свашта.

Да би дуго живео, чувај главу хладну а ноге топле.

Кад ти се пријатељ вине високо, не прилази му док те не потражи.

Кад извор пресуши, види се колико је вредео.

Боље је с мудрим плакати, него се с лудим смејати.

Ако дуже живе скупа, животиње се заволе, а људи замрзе.

Не тражите да сви људи буду савршени.

(Далибор Банзић - географија).

Кад је загризла јабуку - Снежана је угинула (Александра Булајић - српски).

Бојана Пискулић VIII2

Лапсуси (VI3)

Континентална клима: хладна лета,... (Владимир Пауновић - географија).

Италија има 58 становника (уместо 58 милиона) (Јасмина

Влашковић - географија).

Ивана Ломић VI3

Наставнички лапсуси

Где је највећа окука реке Гоби? (Вера Илић, наставник).

Реци име и презиме песме? (Емина Ђурић, наставник).

Анонимни ђак

ОДЛИЧНИ ПЛИВАЧИ

На општинском првенству у пливању, 21.11.1998. године, ученици ОШ "Десанка Максимовић" постигли су добре резултате, а учествовали су: Милан Радовановић (I место), Владимир Симеуновић (III место), Александар Јевтовић (IV место).

V, VI, VII и VIII разреда. Стазу дугачку 800 метара већина ученика је претрчала.

За '85. и '86. годинште, Маринко Јанковић (VIII) и Ирена Крушковић (VIII) заузели су прва места.

Прво место за '87. и '88. годинште,

припало је Драгославу Шекуларцу (VI) и Нади Недељковић (VI).

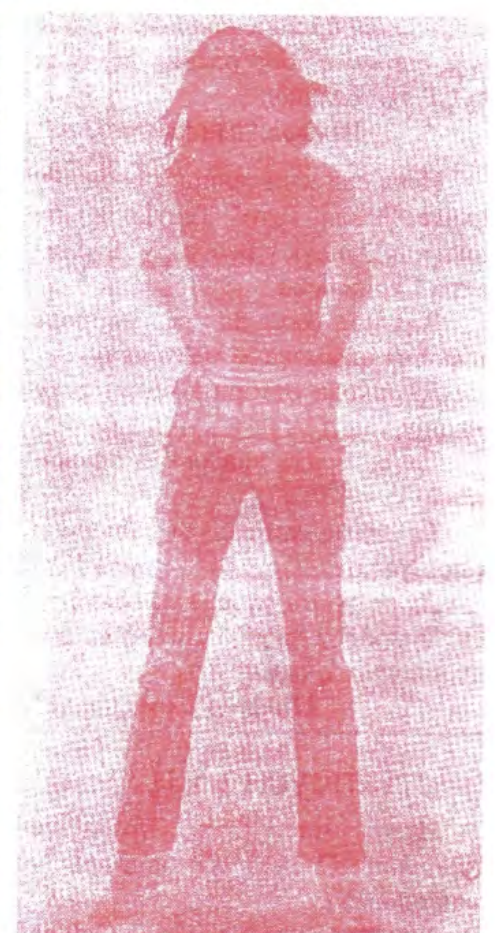
За '89. годинште, Милан Савић (IV) заузео је прво место.

Ивана Ломић VII

ТРЕНУТАК ЗА МОДУ**САД МИСЛИТЕ НА ПРОЛЕЋЕ**

Зима је. Ви сте у перјаним виндјакнама, топлим панталонама и ципелама. Док ударите дланом о длан - стићи ће пролеће. Све зимско ваља скинути и оставити за идућу зиму (ако вам не омања) или дати млађој (и мањој) сестри.

Ево, предлажемо како ћете да се обучете и обујете кад се ласте врате и кад сунце угреје. На овим сликама се виде ваше вршњакиње, а види се и како су се опремиле. Ви можете исто или слично.

ДРУГИ У СТРЕЉАШТВУ

Од 21. до 23.11. 1998, на општинском првенству у стрелаштву, наше пионирке Ивана Поповић, Бојана Пискулић и Марина Пешић освојиле су друго место. Док су пионири Бранислав Ђоновић, Дејан Крезовић и Павле Ђоловић освојили треће место. Бранислав Ђоновић је стигао и до окружног такмичења.

ТРЕЋЕ МЕСТО У ОДБОЈЦИ

На општинском такмичењу у одбојци 5.12.1998. године, ОШ "Десанка Максимовић" заузела је треће место. То место наша школа заузела је огром следећих пионирки: Јелена Пешић, Александра Поповић, Ана Петровић, Нада Недељковић, Ирена Крушковић, Невена Нешковић, Маја Каралазић, Бојана Топић, Бојана Петровић, Јелена Ерић и Јадранка Видојевић.

У скипи пионира били су: Миленко Јевтић, Милан Радовановић, Владимир Лукић, Милан Нешовић, Бојан Јовановић, Владимир Симеуновић, Далибор Банзић, Петар Вучићевић, Жељко Мирковић, Александар Николић, Милан Томашевић и Жељко Пераловић.

ТРЕЋИ И У КОШАРЦИ

20.2.1999. године, наша школа је била трећа на општинском такмичењу у кошарци, захваљујући великом труду пионирки: Ивана Танасковић, Невена Нешковић, Јована Бартошић, Ана Петровић, Невена Богојевић, Александра Топаловић, Тања Томић, Јелена Тешић, Бојана Топић и Бојана Пајовић; и пионира: Миленко Јевтић, Милан Нишовић, Бојан Јовановић, Владимир Симеуновић, Александар Николић, Маринко Јанковић, Петар Вучићевић, Милан Радовановић, Жељко Пераловић и Љубиша Ђорђевић.

ЈЕСЕЊИ ШКОЛСКИ КРОС

На игралишту ФК "Таково", 28.9.1999. године, за ученике ОШ "Десанка Максимовић" одржан је јесењи школски крос предвиђен за ученике IV,

Врш дешифровање

Издавач: ОШ "Десанка Максимовић", Горњи Милановац, М. Тодоровића Жица 66, тел/факс: 032/725-374 • Директор: Милета Миџиловић • Одговорни уредник: Слободанка Вулетић, професор • Редакција ученика: Јована Миловановић, Слободанка Штрбац, Ивана Ломић, Бојана Пискулић, Снежана Јелић • Слог и прелом: "PiLL-Ecopomic", Г. Милановац, тел. 712-352 • Штампа: "Нај" Г. Милановац, тел. 714-481 • Тираж: 1000 примерака • Решењем Министарства просвете Србије, број 413-00139/97 лист је ослобођен пореза на промет